

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 16-A DUPĂ RUSALII

Pilda talaților

**SF. IER. PARTENIE,
EPISCOPUL LAMPSACULUI;
SF. CUV. LUCA DIN ELADA**

În această Duminică, a 16-a după Rusalii, Biserica a rânduit citirea pericopei de la Matei, cap. 25, în care Mântuitorul a rostit „Pilda talaților”. Ea face parte din „Marea cuvântare eshatologică” (referitoare la cele ce țin de sfârșitul veacurilor).

Evanghelistul Matei redă pilda Mântuitorului cu amănunte specifice breslei vameșilor din care evanghelistul făcuse parte, cunoscând circulația monedei în vremea sa, falsificarea și schimbul de bani la zarafi. Pilda este rostită în timpul Sărbătorilor mozaice, când mulți dintre iudei și prozeliti veniți din toată lumea la rude sau la praznic, la templu sau la mormântul strămoșilor, aveau destui bani și diferite obiecte de donat.

Prin Pilda talaților, Mântuitorul pune în evidență importanța faptelor bune, valoarea și datoria noastră de a ne osteni pentru săvârșirea binelui și înmulțirea darurile primite de la Dumnezeu.

Talantul era, în vremea aceea, o unitate de măsură de mare valoare, echivalentă cu aproximativ 50 de kg aur. În pilda de față, prin talați trebuie să înțelegem toate darurile materiale și spirituale cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe om.

Pilda ne spune că un stăpân a plecat departe, lăsându-și averea sa slugilor sale: unuia 5 talați, altuia 2 și altuia 1 talant. Aceasta nu înseamnă o discriminare, a oamenilor, ci împărțirea de daruri în măsura în care omul lucrează la cultivarea și înmulțirea acestor daruri. Primii doi slujbași au dublat darul primit, dar al treilea a îngropat talantul, fără să-l pună în lucrare și să aducă roadă. La întoarcerea Stăpânului acasă, Acesta S-a socotit cu slugile sale, a văzut măsura osteneții lor și cum și-au înmulțit talații. Cele două slugi conștiincioase au fost apreciate și răsplătite pentru credințioșia lor fiind invitate să ia parte la bucuria de comuniune cu Stăpânul lor. Sluga leneșă și ires-

SĂ FACEM ROADE VREDNICE DE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

ponsabilă a fost obrăznicită, i s-a luat talantul și „aruncată în întunericul cel mai din afară”(Matei 25, 30).

Lesne de înțeles că Stăpânul din parabolă este Dumnezeu, întoarcerea Stăpânului reprezintă a doua venire a lui Hristos (Parusia), talații sunt darurile lui Dumnezeu încredințate oamenilor, slugile bune sunt oamenii care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, iar sluga cea rea reprezintă pe cei leneși, ignoranți care refuză conlucrarea cu Dumnezeu în vederea propășirii și mântuirii. Din Evanghelia de la Matei înțelegem că și în veacul apostolic erau unii creștini cu o astfel de mentalitate, ca și astăzi, lucrând foarte puțin pentru mântuirea lor. Cât de mulți sunt aceia pentru care numele de creștin nu implică nici o misiune, nici o responsabilitate personală, în slujba căreia să se simtă angajați în vreun oarecare fel? E numai lene, numai nepăsare? Evanghelia ne spune că e mai mult decât atât, este viclenie: „Slugă vicleană și leneșă” – i se adresează Stăpânului unui astfel de „creștin”, care se înșală crezând că-L poate înșela chiar pe Dumnezeu.

Între cele 7 păcate capitale (de moarte), Biserica și Sfinții Părinți numără și lenea sau trândăvia, ea fiind rădăcina diavolească a multor păcate grele, dăunătoare atât leneșului, cât și societății. Lenea este nepăsarea față de împlinirea datoriilor și dezgustul pentru muncă, fie cu brațele, fie cu mintea. Lenea este nepăsarea pentru

împlinirea datoriilor atât față de trup, cât și față de suflet, ea pricinuieste decăderea ființei omenești și risipirea darurilor. Pe lângă faptul că lenea este cauza sărăciei și mizeriei, cel leneș este expus la mii de ispite, gânduri necurate, păcate și patimi. Dar mult mai grea este patima lenei când privim îndatoririle față de suflet. Noi trăim în lume ca prin credință și fapte bune să dobândim viața de veci, căci „ce va folosi omului de-ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său?” (Marcu 8, 36-37). Din această perspectivă, lenea este acel păcat de moarte prin care cineva își neglijează sufletul și nu se îngrijește de mântuirea sa. Pe aceștia, Stăpânul îi numește slugi viclene și leneșe care refuză conlucrarea cu Dumnezeu pentru propășire, fericire și mântuire. Sfârșitul acestora este „plângerea și scrâșnirea dinților.”(Matei 25, 30)

Pilda talaților ne arată că, deși mântuirea este un dar, Dumnezeu ne-a făcut colaboratorii săi. Mântuirea este rezultatul sinergismului divino-uman, adică al conlucrării omului cu Dumnezeu. Astfel, avem datoria de a lucra la mântuirea noastră și de a înmulți, prin punere în lucrare, darurile primite de la Domnul. Făcând așa, și noi vom fi răsplătiți precum slugile credincioase din parabolă: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău”(Matei 25,23) ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IERARH PARTENIE, EPISCOPUL LAMPSACULUI, VINDECĂTORUL DE CANCER

Sfântul Partenie, Episcopul Lampsacului, prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 7 februarie, este un mare sfânt făcător de minuni al Bisericii Ortodoxe, care a trăit în Grecia secolului al IV-lea d.Hr., în timpul domniei Sfântului Împărat Constantin cel Mare. A săvârșit multe și mari minuni atât în timpul vieții sale (a înviat trei morți, a izgonit demonii, a vindecat cancerul și multe alte boli), cât și astăzi, mai ales tămăduiri din boli incurabile.

A fost fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole din Misia (Asia Mică). Se ocupa încă de când era tânăr cu pescuitul, iar pentru viața sa curată, Dumnezeu l-a învrednicit chiar de la vârsta de 18 ani cu darul săvârșirii minunilor. Fericitul Partenie a fost hirotonit preot de episcopul Filip din Melitopole, iar Ahile, mitropolitul Cizicului, încredințându-se de curăția vieții sale și de darul facerii de minuni, l-a sfințit episcop al orașului Lampsakos (vechea Pitiusa din Misia, Asia Mică). A săvârșit multe minuni și vindecări, a înviat din morți pe Eutihian care fusese omorât, prin uneltirea diavolului, de carul său cu boi și a adus mulți păgâni la credința în Iisus Hristos. A trecut la cele veșnice în anul 318 și a fost înmormântat în Lampsakos în biserica zidită de el.

Astăzi credincioșii îl prețuiesc în special pentru aceste minuni: vindecarea cancerului de orice fel și în orice stadiu, uneori chiar completă, și a altor boli trupești și sufletești; izbăvirea de demoni sau farmece; salvarea din primejdii, pericole și rezolvarea unor situații fără ieșire.

Parți din Sfintele Moaște ale Sf. Partenie din Lampsakos se află în Grecia: la Mănăstirea Maicii Domnului „Makrimalis” (plete lungi) de lângă localitatea Psachna din Insula Evvia, - cea mai mare parte a Capului Sfântului, iar la Mănăstirea Sf. Ierarh Nicolae din Insula Andros, - o parte din mâna sa dreaptă. La noi în țară Mănăstirea Văratec ar păstra la loc de cinste un fragment din moaștele sale.

Minunea prezentată în continuare este preluată (pe scurt – text adaptat) din cartea doamnei filolog Maria Meletiou-Makri: „Un sfânt din vechime viu printre noi – Sfântul Partenie din Lampsakos (Sfântul ocrotitor al bolnavilor de cancer)”, apărută la Editura Bunavestire, Bacău, în 2008.

„Doamna Iannula Voudouri, de 63 de

ăseze tabăra. Fiind un om foarte bun, doamna Iannula i-a primit bucuroasă pe copiii, iar Dumnezeu a răsplătit-o.

Trăiește astăzi datorită acestei cunoștințe cu Fundația Lyrios și cu Sfântul Partenie din Lampsakos. A ajuns prietena Fundației, le-a îndrăgit pe maici, urmărindu-le cum stau cu dragoste și bunătate alături de copii, cum îi îngrijesc cu răbdare și sacrificii, cum au grijă de ei mai mult decât o mamă de copiii săi.

Au emoționat-o toate acestea, s-a dus alături de maici, le-a spus durerea ei și a aflat și ea iubire, sprijin, ajutor și informații despre Sfântul Partenie din Lampsakos. Și-a reconsiderat și ideile pe care le avea, până să le cunoască, despre mănăstiri, monahism și preoți.

Odată, când Mâna Sfântului Partenie din Lampsakos – care se află la Mănăstirea Sfântului Ierarh Nicolae din Insula Andros – a fost găzduită la Fundația Lyrios, o maică a plecat de la Fundație și s-a dus la Marathon și a adus-o pe doamna Iannula bolnavă, ca să se închine la Sfintele Moaște, făcând asupra ei Semnul Sfintei Cruci cu acestea. Era în primii ani ai bolii ei, când se simțea deprimată.

De atunci toate au început să se schimbe. Doamna Iannula a început să-l cheme în ajutor și pe Sfântul Partenie, împreună cu draga ei Sfântă Marina, după ce a auzit de harul deosebit pe care îl are. Așa s-a întărit, a prins puteri în trup, dar și în suflet, și trăiește până astăzi, simțindu-se câteodată foarte bine, altă dată cu probleme, pe care însă le înfruntă cu medicii și, mai ales, cu Marele Doctor – Sfântul Partenie, pe care, de fiecare dată când lucrurile se înrăutățesc, îl invocă cu tărie, urcă la Biserița lui și îi făgăduiește o Sfântă Liturghie.

Astfel, cu toate că doctorii îi vorbesc de ani de zile despre un mare chist malign la ficat, cu toate că de vreo 2-3 ori i s-a adunat apă la plămâni, cu toate că de atunci, de 12 ani, au încetat ședințele de chimioterapie și în ciuda previziunilor pesimiste ale doctorilor, trăiește. Iar în ultima vreme a rărit și medicamentele.

Maicile de la Fundația Lyrios o întâlnesc pe doamna Iannula de multe ori la casele copiilor, stând acolo și dând ajutor, având grijă să facă ceva pentru copii, ceva ce le place îndeosebi, așa cum ar face o bunică bună. Și este plină de credință în Sfântul Partenie din Lampsakos, plină de convingere că n-o s-o lase, spună doctorii ce-or vrea!” ❖

ani (în 2000), din Mitilini, a fost atinsă de cancer la sân și s-a operat urgent în 1987. În prima etapă a fost scoasă tumoarea malignă și s-au început imediat razele și ședințele de chimioterapie timp de 7 luni. Răul însă, după cum a mărturisit ea însăși, a înaintat și a trebuit din nou să intre în operație, procedându-se la extirparea totală a sânului și scoaterea a 32 de ganglioni. Doctorii au continuat razele și chimioterapia, nefiind deloc optimiști. Doar o mică speranță de viață îi dădeau doamnei Iannula, mamă a doi copii. În disperarea ei, a apelat la Sfânta Marina, pe care o considera protectoarea casei ei.

Greu, tare greu trecea vremea; mereu pe la doctori și, firește, cu speranțe puține, până când și doamna Iannula l-a întâlnit în fața ei pe Sfântul Partenie, necunoscut ei până atunci. Doamna Iannula are o proprietate mare la Marathon, unde obștea de maici de la Fundația Lyrios (n.r. – Fundație pentru copii care întreține copii cu nevoi sociale: orfani, copii săraci și cu părinți divorțați, de ei având grijă maicile) a vrut să așeze corturi pentru tabăra lor de copii. Au căutat în zonă și au găsit proprietatea aceasta a doamnei Iannula foarte potrivită și liniștită, și au rugat-o să le cedeze lor această proprietate ca să-și

SFINȚIREA ICOANEI MAICII DOMNULUI

Duminică, 31 ianuarie,
după Sfânta Liturghie,
toți cei prezenți în biserica Șerban Vodă
ne-am bucurat de slujba de sfințire
a icoanei Maicii Domnului Axionîța.

Biserica a fost în acea dimineață mai plină decât de obicei, căci vremea a fost caldă și însorită, ca de primăvară, iar enoriașilor, mai ales cei în vârstă și cu probleme de sănătate, le-a fost mai ușor să iasă din case și să participe la cea mai importantă slujbă a Bisericii, Sfânta Liturghie, de la care nu trebuie să lipsim decât în cazuri binecuvântate.

Odor de mare preț al bisericii noastre, icoana Maicii Domnului este o copie a icoanei de la biserica din Grădina Ghetsimani unde se află mormântul Maicii Domnului. Pentru cine a fost în

Israel, are viu în minte acel lăcaș ortodox, în care cobori 48 de trepte, și află o biserică cu zeci de candelă și un altar principal, al ortodocșilor, care este chiar mormântul Maicii Domnului. În spatele mormântului se află icoana Maicii Domnului Ierusalimitisa, despre care se știe că a făcut multe minuni. Să amintim doar că, în anul 1947, când în Ierusalim au avut loc mari inundații, apa a pătruns în biserică, iar icoana s-a

ridicat singură de pe soclul ei deasupra apei, și nu a fost afectată. La fel s-a întâmplat și în decembrie 1999.

Maica Domnului are grijă de toți cei care o chemă cu îndrăzneală în nevoi, și avem convingerea că la icoana sa din biserica noastră se vor rosti multe rugăciuni, dar și mulțumiri, căci Maica Domnului este atât Ocrotitoarea parohiei noastre, cât și a fiecăruia dintre noi. ❖

Candelele din naos și Sfânta Liturghie duminicală

Pentru cine a fost atent la slujba Sfintei Liturghii din duminici, a observat că la momentul Epiclezei, atunci când strana sau corul începe să cânte „Pe Tine Te laudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție îți mulțumim, Doamne și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru”, cele trei candelă mari din naos sunt puse în mișcare.

Sub turla mare, a Pantocratorului, se află un candelabru mare, un policantru, care se mai numește și Polieleu (mare milă), simbolizând pe Hristos cel Multmilostiv. Policandru se obișnuiește a fi aprins la sfinții mai importanți, în timpul privegherilor de noapte, când se cântă psalmii despre multa milostivire a lui Dumnezeu (Polieleul). Polieleul se cântă la Vecernia praznicelor împăratești și a marilor sărbători, la Privegherile duminicale din timpul anumitor perioade ale anului și, întotdeauna, la orice Utrenie a unei sărbători, în cadrul căreia este citită Evanghelia.

Îndeosebi la mănăstirile athonite, acest policantru Polieleu este înconjurat de un altul în formă de cerc, numit „horos”(dans, horă în grecește). Acesta are icoane ale sfinților, mai ales ale Sfinților Apostoli și lumânări sau candelă care se aprind. În momentele mai înălțătoare ale slujbelor mari candelăbrele sunt puse în mișcare, simbolizând hora sfinților, semn al participării la slujbă a Bisericii din cer alături de cea de pe pământ. În tălmăcirea Sf. Simeon al Tesalonicului, horosul mai închipuie

și „tăria cerului și a planetelor”. Urmând acestuia, spunem într-un gând că toată făptura, marea și munții, luna și stelele, pământul și planetele, slujesc Domnului.

Această mișcare a horos-ului preînchipuie dansul îngerilor, despre care Sfântul Ioan Gură de Aur spune că este un semn al bucuriei lor pentru oameni, căci: „Îngerii dănuiesc împrejurul cetei noastre și se bucură pentru noi, că le urmărim pilda de viață. Căci dacă pentru un singur păcătos care se pocăiește se face bucurie în cer, după cuvântul Domnului, cu mult mai mult pentru așa

mare mulțime a celor ce se mântuiesc”.

Policandru este mișcat încă și astăzi la toate mănăstirile din Sfântul Munte Athos. În ultima vreme, la noi în țară s-a pierdut înțelesul tainic al policandruului, acesta a ajuns să fie mișcat din ce în ce mai rar, în anumite biserici, doar la marile praznice și hramuri. Nu trebuie, însă, să uităm că la orice sfântă slujbă, oamenii slujesc Domnului împreună cu puterile cele nevăzute ale îngerilor, căci Biserica Luptătoare de pe pământ este nedespărțită de cea Triumfătoare din ceruri, unite fiind în aceeași sfântă rugăciune. De aceea, la noi în biserică la Sfânta Liturghie din duminici și mari sărbători, la momentul Epiclezei, al invocării pogorării Duhului Sfânt peste Sfintele Daruri, când acestea se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului, se pun în mișcare candelăbrele. Este un moment cosmic, al pogorării Duhului Sfânt și al prefacerii, pe care nu-l vedem, dar prin mișcarea candelăbrele ce străjuiesc turla Pantocrator, ne închipuim participarea întregii țării a cerului la Liturghia Bisericii luptătoare. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7-14 FEBRUARIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 7 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 16-a după Rusalii (Pilda talanților) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 10 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 12 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 13 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 14 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) – Utrenia, Sfânta Liturghie

PATRIARHIA IERUSALIMULUI A PROCLAMAT CANONIZAREA SFÂNTULUI IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

La 24 de ani distanță de la canonizarea Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț de către Biserica Ortodoxă Română, iată că duminică, 31 ianuarie 2016, Patriarhia Ierusalimului a proclamat oficial canonizarea Sfântului Ioan Iacob cu numele de Sfântul Ioan Noul Hozevit și cu zi de prăznuire 28 iulie, ziua aflării trupului său neputrezit și frumos mirositor, în peștera în care fusese înmormântat.

Pentru români o mare bucurie, căci la evenimentul care a avut loc la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, unde Cuviosul și-a trăit ultimii ani ai vieții, au participat sute de pelerini români, și o delegație a Patriarhiei Române condusă de Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

În noaptea de sâmbătă spre duminică a avut loc rânduiala Privegherii în cinstea sfântului român. Duminică dimineață, la biserica Mănăstirii din Hozeva, Sfânta Liturghie a fost săvârșită de Preafericitul Părinte Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, înconjurat de un sobor de arhieriei din care a făcut parte și Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Din soborul ierarhilor au făcut parte și reprezentanți ai Patriarhiei Ecumenice a Constantinopolului și ai Patriarhiei Alexandriei

și a Întregii Africi. La evenimentul festiv au participat peste 1.000 de pelerini români, precum și alți credincioși ortodocși din țări diferite, atrași de sfințenia Sfântului Ioan Iacob.

La Sfânta Liturghie au fost prezenți stareții marilor lavre monahale din Patriarhia Ierusalimului, alături de starețul Constantin al Mănăstirii Sfântului Gheorghe din Hozeva. La sfârșitul Sfintei Liturghii, Preafericitul Părinte Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, a citit actul sinodal de recunoaștere a sfințeniei Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț: „Creștinii care l-au cunoscut pe Cuviosul Ioan și trăiesc încă astăzi dau mărturie despre viața sa cuvioasă și despre ajutorul primit de la el prin rugăciunea și povățuirea

sa duhovnicească. Alții mărturisesc, de asemenea, că după adormirea sa, au avut parte de vindecarea neputințelor lor prin mijlocirile cuviosului. Prin acestea, Dumnezeu nostru, Cel Ce face lucruri minunate întru Sfinții Săi, ni-l descoperă pe cuvios, încredințându-ne prin nestrăciunea cinstitelor sale moaște, pe care Dumnezeu i le-a dăruit, fiindcă «toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, coborând de la Părintele Luminilor.»

După citirea tomosului patriarhal, cei prezenți s-au închinat la moaștele Sfântului Ioan Iacob, i-au cântat troparul și condacul sfântului și s-a făcut rânduiala colivei, adică o rugăciune de mulțumire adresată Cuviosului Ioan Iacob, potrivit rânduiei Bisericii Ierusalimului. ❖

Strângere de semnături pentru modificarea Constituției

După cum știți, Biserica Ortodoxă Română sprijină campania inițiată de „Coaliția pentru Familie” pentru modificarea art. 48, aliniatul 1 din Constituția României în sensul definirii căsătoriei ca unire liber consimțită dintre un bărbat și o femeie, așa cum de fapt prevede Codul Civil.

În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 14 ianuarie 2016 s-a luat următoarea hotărâre: „(Sinodul) A luat act cu apreciere de inițiativa cetățenească pentru amendarea articolului 48 din Constituția României în sensul precizării că familia este constituită prin căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie. Această inițiativă a mirenilor aparținând mai multor culte este sprijinită de Biserica Ortodoxă Română, pentru că exprimă învățătura acesteia despre familie, precum și poziția sa constantă din punct de vedere juridic.”

Comitetul de inițiativă este format din 16 membri și este multiconfesional: ortodocși, catolici, greco-catolici, bapțiști și pentecostali. Din „Coaliția pentru Familie” fac parte 23 de asociații și ONG-uri,

precum asociațiile: „Părinți pentru ora de Religie”, a Familiilor Catolice din România „Vladimir Ghika”, PRO VITA - filiala București, „Familia Tradițională”, „Alianța Familiilor din România” și altele. Potrivit datelor furnizate de „Coaliția pentru Familie”, dintre țările europene 13 permit căsătoria între persoane de același sex, dintre care 12 prin lege, iar una prin Constituție (Irlanda). Celelalte țări recunosc doar căsătoria bărbat - femeie, dintre care 16 o protejează prin Constituție. De asemenea, în ultimii patru ani, în Europa au avut loc cinci referendumuri naționale pe tema căsătoriei și a familiei.

Este bine să cunoaștem faptul că reformularea articolului 48 aliniatul 1 din Constituție se va alinia Codului Civil, căci în articolele 258-259, se specifică: „Prin soți se înțelege bărbatul și femeia uniți prin căsătorie. Căsătoria este uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie, încheiată în condițiile legii. Bărbatul și femeia au dreptul de a se căsători în scopul de a întemeia o familie”. Și aceasta pentru că articolul 48 din Constituția României precizează acum doar că „Familia se

întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor”.

Trebuie să știm că articolul 277 din Codul Civil stipulează fără urmă de echivoc: „Este interzisă căsătoria dintre persoane de același sex. Căsătoriile dintre persoane de același sex încheiate sau contractate în străinătate fie de cetățeni români, fie de cetățeni străini nu sunt recunoscute în România. Parteneriatele civile dintre persoane de sex opus sau de același sex încheiate sau contractate în străinătate fie de cetățeni români, fie de cetățeni străini nu sunt recunoscute în România”.

Și în biserica noastră se semnează liste pentru susținerea acestui proiect de lege de revizuire a Constituției. Este unul dintre momentele în care trebuie să ne afirmăm nu numai spiritul civic, dar să apărăm familia tradițională așa cum Dumnezeu a creat-o, și virtuțile creștine, pentru a nu ne face părtași legiferării - mai devreme sau mai târziu -, a unui păcat strigător la cer. ❖